

ROK 1978

Hlavná cena X. ročníka Jašíkových Kysúc:

Kusenda Juraj

Myši (Úryvok)

Prichádza môj šéf. Chcem ho nazvať riaditeľom, ale jemu patrí oslovenie šéf. Veľký šéf, našťastie v malej škole.

Teda prichádza. Hrdý ako eiffelovka. Pozdraví, pustí vodovod, schuti si do umývadla odchriakne a sadá si na stoličku, ktorú všetci obdivujeme.

Jeho príhovor bude krátky. Včera ostrým nožom slov odkrajoval zo sebaistoty môjho kolegu, dnes som na rade ja. Zajtra opäť ja, pozajtra kolega. Potom je voľná sobota.

Je to celkom jednoduché. V kolektíve sú samé krotké ženy. Tie si nedovolia ani toľko, čo myši v mojej mandzardke. Kolega má povahu ako hrobárovo veľké dielo, ja zas všetko kritizujem. Takže sme obidvaja vhodnými objektami na sebarealizáciu nášho šéfa. Lenže my vieme, čo mu nedá spať. Jeduje ho, že svojou dôležitosťou zaujíma v dedine až druhé miesto po farárovi. Ani vedomie, že predstihol predsedu envé, mu nemôže vynahradiť stratené ambície najdôležitejšieho individua obce. Chudáčisko. Keby vedel, že jeho raňajšia kritika pôsobí ako aperitív. Oduševňuje nás pri našej zámernej činnosti, ktorou obmedzujeme prirodzený vývoj našich detí. A tunajšie deti potrebujú rozlet. Taký Števkó. Končí dochádzku v piatej triede. Tri týždne na holiach pasie ovce, štvrtý príde do školy. Vtedy trieda vonia kolibou a ovčiami bobkami.

Teda náš šéf. Keď si vypije, je z neho preborník v boxe, zápasení a v milovaní. Každá, ktorú mal, podľahla jeho mladíckej mužnosti. A to z vlastného presvedčenia. Keď mi to po prvýkrát rozprával, žasol som nad jeho sexuálnymi schopnosťami, ktoré boli svojho času také rozsiahle, že určite zamedzovali rozvoj iných jeho schopností, potrebných pre funkciu, ktorú v súčasnosti vykonáva. Zo všetkých foriem riadenia kolektívu v pracovnom procese najradšej využíva silu vlastného príkladu, sprevádzanú emociálnym pôsobením pekných, no zbytočných fráz plných samochvály. Jeho porady bývali dlhšie ako najtrpezlivejšia ľudská trpezlivosť, podporovaná presvedčením o nevyhnutosti zbytočnosti.

Lenže dnes ho vnímam skôr vizuálne. Aj diskusné príspevky ostatných kolegov pôsobia na mňa ako zvuková bariéra.

Šéf je asi presvedčený o mojej maximálnej sústredenosti na problémy, ktoré „nanáša“. Usmieva sa, špúli ústa, gúľa očami na mňa, búcha pästou po stole. Avšak moja myseľ rieši niečo celkom iné.

V prvom rade si musím ozrejmiť svoj vzťah k Monike.

Od malička sme vyrastali spolu. Potom sme obidvaja odišli študovať.

Nestretali sme sa. Po štúdiách nám náhoda dopriala stretnúť sa, porozprávať a nazrieť do zákutí nespokojných duší.

Dohodli sme sa. Príde.

Ako sa mám k nej správať? Spoločne strávené detstvo mi bráni myslieť na niečo intímnejšie. Lenže už nie sme deti.

Moja myseľ už niekoľkokrát zablúdila do úskalí pokušenia. Čo keby? Je šikovná. Páči sa mi. Možno, že by ... Ale nie. Náklonnosť sa prejavuje pri dlhodobej účasti oboch. My sme doteraz nemali príležitosť. A príležitosť je aj pokušenie.

Do jej príchodu ostávajú tri dni. Musím si celú vec premyslieť.